

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania G. P.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 22 października 2024 r.,

wniosku pełnomocnika odwołującej się z dnia 26 sierpnia 2024 r. w przedmiocie

wyłaczenia od rozpoznania sprawy II USK 201/24 sędziego Sądu Najwyższego

Robertta Stefanickiego,

**wylacza sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego
od rozpoznania sprawy II USK 201/24.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik skarżącej G. P. wniósł o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Roberta Stefanickiego od orzekania w sprawie II USK 201/24 z powołaniem się na art. 48 k.p.c. i art. 49 § 1 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 4 k.p.c. oraz art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji RP, art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także art. 14 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych. Odwołał się do równocześnie dotyczącego tej kwestii orzecznictwa Sądu Najwyższego,

Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz podniósł w szczególności, że sędzia Sądu Najwyższego Robert Stefanicki został powołany do pełnienia urzędu na tym stanowisku na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawany wniosek jest uzasadniony. Sąd Najwyższy przypomina bowiem, jak czynił to już wielokrotnie, między innymi w postanowieniach wydanych w sprawach: I USK 326/22, I USK 210/22, I USKP 139/23 oraz I UZ 15/23 (oraz wielu innych), że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2000 nr 2, poz. 1 i OSNC 2020 nr 4, poz. 34) przesądzono, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek KRS ukształtowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. Uchwała z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej (art. 87 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym), co powoduje, że każdy skład orzekający jest nią związany.

Odwołując się do szczegółowej argumentacji zawartej w powołanych wcześniej postanowieniach i w pełni ją podzielając, Sąd Najwyższy uznaje również, że nie ma podstaw do twierdzenia, że skutki wynikające z uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego zostały zniwelowane wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 (OTK-A 2020, poz. 61).

Kierując się tą argumentacją oraz opierając się na podstawie art. 48 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 49 § 1 k.p.c. i art. 52 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

r.g.

